

Kostka cukru

Ahoj!!! Já jsem malá kostka cukru jménem Lola. Bydlím ve velikém domě se svými sestřičkami a bratříčky, maminkou a tatínkem, babičkou a dědečkem. Můj nejlepší kamarád je Bob, pytlík malinového čaje. Bydlíme skoro hned vedle sebe, mezi námi žije jenom paní Lžičková se svým pejskem Citrónkem.

A teď vám povím příběh, jak jsem se ztratila.

Ze začátku to byl den jako každý jiný. Šla jsem k Bobovi, kde jsme si měli hrát s Citrónkem, psem paní Lžičkové. Ale za chvíli se mi zatočila hlava a najednou jsem padala dolů. Chvilku jsem tam ležela, a když se mi konečně přestala hlava točit, vstala jsem a rozhlédla se okolo sebe. Bylo tam šero, jenom prach a pavučiny. Nikdy předtím jsem tam nebyla, tak jsem se rozhodla, že to tam půjdu prozkoumat. Chvíli jsem šla a narazila jsem na arašídou. Obě dvě jsme na sebe koukaly a najednou arašída promluvila: „Já jsem Hedvika.“ „Já jsem kostka cukru Lola a vůbec nevím, kde jsem!“ Hedvika najednou silným hlasem zakřičela: „Arnošte, pojd' sem, máme návštěvu!“ Najednou přišel pavouk, nebo spíš takový pavouček. Nebyl zrovna dvakrát veliký, ale pořád byl o trochu větší než já. Po chvilce povídání jsem se dozvěděla, že jsem pod kuchyňskou linkou. Přemýšleli jsme, jak bych se mohla dostat zpátky nahoru a nakonec jsme vykoumali, že Arnošt vyleze po stěně na linku a dojde za Bobem.

Arnošt tedy rychle vyšplhal nahoru a za moment jsem už slyšela Bobův hlas. Bob se domluvil s ostatními kamarády z krabičky, svázali si šňůrky a společnými silami mě vytáhli nahoru. Všem jsem byla moc vděčná a rozloučila jsem se s Hedvikou a Arnoštem.

Mamince s tatínkem jsem to raději neřekla, jinak bych dostala kázání o tom, jak mám být víc opatrná.

Alice Řezníčková

Kostka cukru

Dobrý den, já jsem kostka cukru Emil. A povím vám svůj životní příběh.

To jednou tahle z rána jsem se probudil vedle svého největšího nepřítele, sáčku soli. Chtěl jsem vstát, ale najednou mě něco vzalo za mé břicho a hodilo mě do to do strašně vroucí vody. Věděl jsem, že je to špatně, tak jsem se rozhodl bojovat. Ve vodě byla ještě jakási šedá věčička, lidé tomu říkají lžička. Už jsem tam plaval hrozně dlouho a najednou jsem zjistil, že se roztékám, bylo to strašné, cítil jsem se jako tající sněhulák.

Když jsem zjistil, že se do vody počůral sáček čaje, okamžitě jsem chtěl ven. Bohužel to nešlo, byl jsem tolik roztátý, že jsem neměl vůbec žádnou sílu. Nejhorší na tom bylo, že se mi přímo do očí vysmívala sůl. Prosil jsem lžičku o pomoc, ale lžička se ani nehнула. Chtěl jsem poprosit sáček čaje, když jsem si ale vzpomněl na jeho

slabou chvíli, neřekl jsem ani slovo. Už jsem nebyl skoro nic, ale vždyť by bylo strašné umřít bez napsané závěti a bez splněných snů. Najednou se ozvalo: „Cukre!“ do vody přistál provázek a já se ho chytil. Jen to šklublo a byl jsem venku a neuvěříte, kdo mi provaz hodil - sůl! Nechtělo se mi tomu věřit a nesmírně jsem soli děkoval. A co z toho plyne? I nepřítel se může stát přítelem!

Jakub Suchochleb

Kostka Cukru

Sladké dobré ráno. Jmenuji se Kostka Cukru a kamarádi mi říkají Cukřenka. Jsem nejmladší z naší rodiny a tím pádem mám nejkrásnější a nejsladší pleť. Bohužel jsem ale moc tlustá a potřebuji zhubnout. Víte, já jsem se zamilovala do Pepře, a když se o něm bavím s holkama, říkám mu Pepřík.

Neviděli jste náhodou moje kamarádky? Včera ráno tu ještě byly a dnes jsem je už nepotkala a moc by mě zajímalo, kde jsou. Každé ráno mizí můj kamarád a bojím se, kdy přijde řada na mě.

„AAAA, POMOC!“ V tu chvíli mě vzal nějaký bagr, který mě držel za dvě takové vidlice a hodil mě do hrnku. Byla tam se mnou i paní Malina, která byla zabalená v sáčku. Po malé chvíli jsem uslyšela nějaké bublání a myslela jsem si, že za okamžik exploduje celé moje rodné město. Po necelé minutě,

jsem uslyšela cvaknutí a v tu chvíli mi došlo, co se bude dít, na vše jsem si vzpomněla a k tomu mě dovedlo cvaknutí, které slýchám každé ráno. Pomalu se na mě spouštěla voda, která byla příjemně teplá a po chvílce jsem čím dál víc hubla a navíc jsem najednou uviděla svoji hlavní nepřítelkyni Lžičku. Začala mě točit pořád dokola, až mě z toho rozbolela hlava, a jen co jsem to dořekla, jsem zjistila, že už ani tu hlavu nemám, vlastně už nic nemám, moje duše skončila v krásně vyhřátém hrnečku a tím skončil i můj život.

Kateřina Kvapilová

Kostka cukru

„Dovolte, abych se vám představila. Jmenuji se paní Sladká, a jak můžete vidět, jsem kostka cukru. Zvenčí se vám může zdát, že vypadám jako moje kamarádky nebo nepřítelkyně, ale já vím, že jsem hezčí, mám lepší postavu a charisma. Vždyť vidíte, jak mě tamten hrnek očumuje! Ale teď k mému příběhu.“

Bylo ráno, jako každý den se jedna z nás musela obětovat a nechat se hodit do ďábelské vody. Z čaje se zatím podařilo uprchnout pouze paní Bílé, ale po dopadu na zem ji sežral pes. Už slyšíme, jak člověk chystá čaj. Zapne to, co bublá. Tam se připravuje ďábelská voda. Jako klasicky jsem si sedla pod kolegyně, aby si nevybral mě.

Ale dnes to bylo jinak. Byla tady ještě člověčice. Člověk jí říkal Milada. „Milčo, kolik chceš kostek cukru?!“ zaslechly jsme přes víko krabice.

„Dvě prosím!“ Ani jsem se nenadála a už mě nese. Už dvě moje kolegyně umřely... Teď jsem na řadě já. „Ale já se odsud dostanu!“ Hodil mě tam. Pálilo to jako čert. Aby to urychlil, začal do mě strkat tou od vedle. Lžičkou. Nic jsem neviděla, ale nějakým způsobem se mi podařilo dostat ven. Rychle jsem se odkutálela pryč, stejně jak jsem to trénovala. Schovala jsem se za papírové utěrky. Vyndal jinou kostku a o mě už nestál. A tak jsem tu schovaná dodnes.

Tereza Málková

Kostka cukru

Dobrý den. Jsem Lili obyčejná kostka cukru. Nijak výjimečná, ale milá, hodná a k zahazení taky nejsem. Budu vám vyprávět, co se mi stalo minulý týden. Obloha zmodrala, sluníčko vysvitlo a ptáci vylétli. Já jsem se probudila ve své posteli, přítel Šimon, se kterým bydlím, ještě spal. Bydlíme v takovém malém, ale útulném paneláku. Mám tu kamarády, teda hlavně kamarádky. No a teď k věci. Minulý týden jsem navštívila Emily, moji sousedku, je celkem fajn. Když tu najednou slyšíme křik. Rychle vyběhneme ven. A tam vidíme, jak ta velká, ošklivá, zlá lžíce unáší Novákovy, kteří tady taky bydleli. Jsou tři. Abyste věděli, jak to u nás chodí, každé ráno si lžíce vybere dva nebo tři z nás a hodí je do vařící se vody. Nechá nás tam pět minut, společně s čajovým sáčkem, který se vždy pomočí, a také tam je lžíce.

Ta udělá velký vodní vír a pak už to je jako porod, začnou z vás padat malá zrnka a je konec. Takhle to ale nemůžeme nechat! Uspořádám poradu!

Porada se koná vždy, když někdo něco potřebuje. Sejdou se maminky z rodin a hodiny a hodiny diskutují, co se bude dít nebo jak změnit nějaké důležité věci a tak dále! Obvolala jsem rodinu po rodině a porada se uskutečnila. Nikdo z nás nevěděl, co udělat. Jak můžou malé kostky cukru zničit tak velkou lžící? Když vtom mě něco napadlo. Co takhle požádat někoho o pomoc. Ptáte se koho? Já vám to řeknu.

Kdysi dávno jsem měla nejlepšího kamaráda mravence. No sice se už moc nevidáme, ale pořád vím, kde bydlí. Za pár dní už mravenci byli připraveni na svém místě. Plán je takový, několik mravenců vleze k nám do paneláku. No a kdo by chtěl cukr, ve kterém jsou mravenci? Nikdo! Za pár minut když si šla lžíce pro cukr, jsem zavelela: „Ted’.“ Lžíce zahlédla mravence, vyděsila se a náš panelák vyhodila do koše. Mravenci nám pomohli vylézt z koše a my teď bydlíme u nich. No a ponaučení? Bojíš se něco zkusit? Zkus to! Je to jedno ze základních pravidel pro život:

1.pokud si nikdy nepůjdete za tím, co chcete, nebudete to mít
2. pokud se nezeptáte, nedostanete žádnou odpověď.....

3. pokud neuděláte krok dopředu, nikdy se nedostanete dál.....

Tereza Novotná

Kostka cukru

Dobrý den, já jsem Kostka a bydlím v bytovém domě spolu se svojí rodinou. Dnes mě čeká osudový den, kdy poprvé vstoupím do plaveckého klubu.

Když už jsem konečně dokráčel do plaveckého klubu, no koho nevidím... stará paní Čajová a támhle pan Lžíce. Pohlédl jsem na ně a pan Lžíce na mě hned vyklopil, že je můj trenér. Nečekal jsem a pelášil jsem do bazénu. Ale když jsem tam skočil, rozrazil jsem si hlavu, protože tam nebyla voda. Volal jsem o pomoc, ale nikdo mě neslyšel. Najednou se do bazénu vlévala příjemně teplá voda! Cítil jsem se jako v lázních, ale náhle ke mně přiskočil pan Lžíce a začal dělat velikánské tornádo! Za chvíli tam skočila i paní Čajová. „Tady to voní!“ řekl jsem si a zeptal jsem se, „co to tu tak krásně voní?“ „Takhle voním já, když se vařím!“ řekla paní Čajová, ale pak mi to došlo! Tohle není plavecký klub, ale výrobná čaje! A tímto příběhem můj život končí... Na shledanou.

Zuzana Březinová